

Camí ral de Manresa

Castellgalí

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Nucli antic. Carrer Manresa.
Emplaçament Discorre per part del terme municipal i pels carrers Manresa i Sant Antoni del nucli urbà

Coordenades:

Latitud: 41.6777
Longitud: 1.83842
UTM Est (X): 403316
UTM Nord (Y): 4614644

Classificació

Número de fitxa 08061-47
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Obra civil
Estil / època: Romà Medieval Modern Contemporani
Segle X
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: La part del camí empedrat que es conserva està en mal estat principalment perquè està descuidat.
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: Varis propietaris

Fitxes associades:

[Ca l'Amigant](#)

[Carrer Manresa](#)

[Senyal de pas de cavalleries a ca l'Amigant](#)

Autoria de la fitxa Cortés Elía, Maria del Agua

Data de registre de la fitxa: dj., 01/06/2006 - 02:00

Descripció

Era el camí de portava de Manresa a Barcelona passant per Castellbell i el Vilar. Aquest camí ral provenia de Terrassa i passant per Vacarisses es dirigia vers el Pont Vell de Castellbell per seguir per Castellgalí fins a Manresa, on entrava pel pont sobre el Cardener. El pas per Castellgalí es feia seguint l'actual carrer Manresa i discorre fins a can Pla passant pel camí del Pla cap a Castellbell, i en direcció Manresa baixava per un camí serpentejant fins a l'actual C16 i després al costat del riu fins a Manresa. El camí de la costa del pla, abans era ample i estava ben cuidat, fins i tot hi passaven els carros que anaven a Sant Vicenç. El pas d'un camí pel Pont de Vilomara ja apareix documentat l'any 1193 (SANZ, 2004-2), tot i que aquest era el camí del Coll de Daví que discorria per la carena de Vallhonestà. A l'entorn de l'església parroquial de Castellgalí hi havia, a més de la rectoria, dues cases, i arreglerades al llarg del camí ral, tres o quatre cases més que formaven el nucli conegut com el vilar. A l'actual carrer Manresa es conserven dues cases que feren la funció d'Hostal, al menys al segle XVII, tal i com es pot veure a les llandes corresponents. També en una llinda hi ha un dibuix d'un ganivet i un pa, i a ca l'Amigant hi ha un cavall indicant el pas de cavalleries. Al final del carrer Manresa, després d'un grup de cases unifamiliars noves, segueix el traçat de l'antic camí que discorre baixant cap al riu i la carretera comarcal C16. Es conserven 302,30m de camí antic, amb una amplada de 4,65m a l'inici i amb 3,10m en el tram més estret. Està construït sobre roca natural, margues eocèniques, amb pedres sense polir de dimensions mitjanes. En el seu tram mig presenta un pendent més pronunciat i el camí fa ziga-zagues, mentre que altres trams amb menys pendent hi ha esglaons fets amb pedres petites. Al mig del camí, al lloc on comença seguint el carrer Manresa, hi ha una pedra dreta amb un forat a la part superior i de funció desconeguda; al final del tram, quasi tocant la C16 hi ha una altra pedra gran de la que també es desconeix la funció. Per les característiques d'aquest tram es tracta d'un camí d'anar a peu. Actualment aquest camí només és transitable a l'hivern, ja que a l'estiu creix molt l'herba i és quasi impracticable.

Història

El camí ja s'utilitzava al segle X, tot i que és de probable origen romà. A diferents mapes del segle XVIII el camí de Barcelona-Manresa transcorria pel mateix traçat que al segle X i es manté quasi invariable fins a ben entrat el segle XX quan paulatinament es substitueix el trànsit de cavalleries pel rodat. Mort Bernat Torres (que havia comprat el castell al rei Pere III el 1350) la seva vídua, Blanca aconsegueix del rei el privilegi de poder cobrar els drets de pas als forasters que passin pel poble, i amb aquests diners va reparar els camins locals. Aquest pas duaner es trobava a prop de la moderna carretera, on comença el balç pel que el camí s'enfila cap al poble. Un grup de voluntaris, va arranjar el tram empedrat de camí fent una campanya de neteja retirant herba i runa que havia caigut i que el feien impracticable en alguns trams, l'any 1994. Ja s'havia refet en anteriors ocasions per voluntaris del poble.

Bibliografia

Zamora, F. (1785). Diario de los viajes hechos en Cataluña. Edició de Curial, 1978. Falguera Torres, S. (2000?). El patrimoni històric de Castellgalí. Museu de Castellgalí i Ajuntament de Castellgalí. Document mecanoscrit inèdit.

